

danne Individier dannes særlige Straffefordelinger. Da der nemlig er overveiende Betænkelse i Udvalget ved at danne saadanne Afdelinger, i hvilke det maatte bemyndiges, at de enkelte Individier indbyrdes vilde forhindre hverandre fra at komme paa bedre Veie og saaledes kun synke dybere i Jorddævelsen, har Forslagsstillernes Tanke nærmest været at søge at isolere de Paagældende saa meget som muligt ved at faae dem anbragt ved saadanne militære Institutioner, hvor der er Leilighed til at holde dem til stadigt Arbejde under nært Ofsyn og paa en saadan Maade, at de saa meget som muligt afshæres fra de Fristelser, for hvilke de formentlig ere faldne. Man kunde maasse herved nære Haab om, at Lillægstraffen kunde blive til Dvælsning for nogle af de Dømte, naar de for en Tid vare værnedes mod Udsvevler. Naar de fleste Medlemmer have samlet sig om dette sidste Forslag, er det ogsaa i Betragtning af den Betænkelse, der kunde være ved ifølge det første Forslag at indblande de civile Arbeidsanstalter i den militære Straffelov, hvorved Straffen muligen i det almindelige Omdømme kunde faae en anden Karakter end tilfjættet.

Under alle Omstændigheder vilde man finde det rigtigst at tilføie en Bestemmelse om, at den, der er bleven dømt til at fjernes fra Krigsmagten, senere gives Afgang til at vinde sin Stilling tilbage, naar han viser Flid og god Opførsel. Til Sammenligning meddeles her det ovennævnte til denne Paragraf i Udvalget fremsatte Forslag:

§ 32 affattes saaledes:

„Har en menig Krigsmand under sin første samlede Tjenestetid været straffet 5 Gange med Fængsel, hvorefter ialt til 60 Dages Bagtarrest og deraf mindst 1 Gang ved Krigsretsdømmet paa Foranledning af vedkommende Jurisdiktionschef, kan Krigsretten, naar han atter tiltales for denne, og Ketten efter nogle Overveelse af samtlige Omstændigheder skønner, at han ikke ved Anvendelse af de lovhjemlede Straffe lader sig holde til Dygtighed og Orden, ved Siden af den forkyldte Straf dømme ham til at fjernes fra Krigsmagten.

Den, der saaledes er fjernet fra Krigsmagten, bliver at afleveres til den borgerlige Dyrighed, ved hvis Foranstaltning han indfattes i en Evangsarbeidsanstalt til Arbejde i hele den øvrige Tid, hvori han ellers skulde have gjort aktiv Tjeneste. Ved Beregningen af den Tid, han saaledes skal holdes til Arbejde, bliver han at betragte som forlods udtagen til fortsat Tjeneste.

En saaledes fjernet Krigsmand kan dog, saalænge han staa i Linien, naar han frivillig melder sig til vedkommende Lægsforstander med Begjæring derom og medbringer Bevis fra Ar-

beidsanstaltens Bestyrelse om god Opførsel under hans Ophold paa Anstalten, af Lægsforstanderen atter optages i Krigsmagten, i hvilket Tilfælde han indfalbes sammen med næste Mars Aldersklasse ved det Vaaben, hvortil han tidligere hørte, og regnes til samme Mars Aldersklasse som det Mandskab, sammen med hvilket han indfalbes. Forseer han sig derefter paany paa en saadan Maade, at en Krigsret skønner, at der ingen Udfligt er til, at han kan blive en brugelig Krigsmand, bliver han ved Dom at udelukke fra Tjeneste i Hæren og Søværnet og derpaa med Hensyn til sin Vernepligt at behandle paa samme Maade som de i § 10 ommeldte Personer.

Justitsministeren lestemmer, hvilke Arbeidsanstalter der skulle anvendes til Modtagelsen af de fornævnte Personer. Omkostningerne ved disses Anbringelse paa Arbeidsanstalterne afholdes af Statskassen.“

Medens der saaledes er opnået væsentlig Overensstemmelse om de to hidtil uløste Spørgsmaal, har Udvalgets Flertal som sagt ønsket at være saa varligt som muligt i Behandlingen af saadanne Punkter, som Folkethinget tidligere har givet sin Tilslutning. Imidlertid er det dog lykkedes ved gjensidig Smødekommunikation at gjøre nogle saadanne Ændringer i Forslaget, som i det Hele maa anses for Forbedringer.

Forslagets § 200 omhandler den arbitrære Straffemyndighed, dens Grændser og Afgangene til at undslaa sig for at modtage den datterede Straf og henstøde sig under en Krigsret. I Overensstemmelse med den nuværende Ordning hjemler Forslaget Anvendelse som arbitrære Straffemidler af de blotte Disciplinærmidler som Paradering, Extrajeneste m. v. Det maa imidlertid erkjendes, at en vilkårlig eller overdreven Anvendelse af disse Midler som Straffe kan gjøre dem strengere end adskillige Fængselsstraffe. Ligesom disse Disciplinærmidler heller ikke nu opfattes som egentlige Straffe og ikke opføres som saadanne paa Straffelisterne, saa er det formentlig neppe rigtigst at benytte en Redaktion af Paragrafen, der kan lede til den modsatte Opfattelse. Meget mere vil det være rigtigst ved en anden Betegnelse af de omhandlede Midler at tilkjendegive deres virkelige Bestemmelse, som blot er at oprette en Forsømmelse eller raade Bod paa en manglende Ovelse, men ikke at tjene som Straf for andre Forseelser, der ikke staa i Forbindelse med den vedkommende Extrajeneste. Herved ledes man til at erstatte Ordet „Paradering“ med „Dm-pudsning“, og ligeledes tror man at burde udelade „Berøvelse af Fritid“, da det ikke kan betragtes som gavnligt for Uddannelsen ikke at lade Soldaten faae den fornødne Hviletid under Ovel-